Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a noua)

14 decembrie 2017 *

„Funcție publică – Funcționari – Promovare – Exercițiul de promovare 2015 – Decizie de a nu îl promova pe reclamant la gradul AD 10 de la 1 iulie 2015 – Transfer interinstituțional – Sistem *prorata temporis* – Analiză comparativă a meritelor – Articolul 45 din statut – Răspundere”

În cauza T-21/17,

RL, funcționar al Parlamentului European, reprezentat de C. Bernard-Glanz și de A. Tymen, avocați,

reclamant,

împotriva

Curții de Justiție a Uniunii Europene, reprezentată de J. Inghelram și de V. Hanley-Emilsson, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 270 TFUE, care privește, pe de o parte, anularea deciziei Curții de Justiție a Uniunii Europene din 11 mai 2016 prin care se refuză promovarea reclamantului la 1 iulie 2015 și, pe de altă parte, obținerea reparării prejudiciului pe care reclamantul pretinde că l-ar fi suferit,

TRIBUNALUL (Camera a noua),

compus din domnul S. Gervasoni (raportor), președinte, doamna K. Kowalik-Bańczyk și domnul C. Mac Eochaidh, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

Hotărâre

Cadrul juridic

1 Articolul 45 din Statutul funcționarilor Uniunii Europene (denumit în continuare „statutul") prevede:

„Promovarea se acordă printr-o decizie a autorității împuternicite să facă numiri, ținând seama de dispozițiile articolului 6 alineatul (2). Cu excepția cazului în care se aplică procedura prevăzută la articolul 4 și articolul 29 alineatul (1), funcționarii pot fi promovați numai dacă ocupă un post care corespunde unuia dintre posturile tip prevăzute în anexa I secțiunea A, în gradul imediat superior. Promovarea presupune numirea funcționarului în gradul superior din grupa de funcții în care este încadrat. Promovarea se face exclusiv prin selecție din rândul funcționarilor care au cel puțin doi ani de vechime în gradul respectiv, după o analiză comparativă a meritelor funcționarilor eligibili pentru promovare. Atunci când efectuează analiza comparativă a meritelor, autoritatea împuternicită să facă numiri ia în considerare în special rapoartele de evaluare a funcționarilor, utilizarea, în exercitarea atribuțiilor lor, a altor limbi decât limba a cărei cunoaștere aprofundată au dovedit-o în conformitate cu articolul 28 litera (f) și nivelul responsabilităților exercitate.

[…]"

2 În temeiul Instrucțiunilor cu privire la promovare, anexate la decizia Curții de Justiție a Uniunii Europene din 19 octombrie 2005 cu privire la promovări (denumite în continuare „instrucțiunile cu privire la promovare"), pentru a fi luați în considerare pentru o promovare, funcționarii trebuie să dețină în mod normal un număr de puncte de promovare cel puțin egal cu un prag de referință (punctul 3).

3 Punctul 4 din instrucțiunile cu privire la promovare precizează că funcționarii dobândesc, în fiecare an încheiat în gradul analizat, puncte de promovare într-un interval cuprins între 0 și 3. Neobținerea niciunui punct corespunde unei cariere blocate momentan, obținerea unui punct corespunde unei cariere lente, obținerea a două puncte corespunde unei cariere normale și obținerea a trei puncte corespunde unei cariere rapide.

4 Tot potrivit instrucțiunilor cu privire la promovare, punctele de promovare se atribuie în fiecare an de către directorul direcției din care face parte funcționarul, pe baza meritelor acestuia din urmă, și în principal pe baza raportului său de evaluare (punctul 5), iar directorul stabilește anual, pentru fiecare grad, lista funcționarilor din direcția sa care au atins pragul de referință (punctul 7).

5 În sfârșit, punctul 8 din instrucțiunile cu privire la promovare prevede că listele se publică și se transmit comitetului paritar de promovare, care procedează, pentru fiecare grad, la analiza comparativă a meritelor cu privire la toți funcționarii promovabili, ținând seama de punctele de promovare obținute și verificând coerența lor cu rapoartele de evaluare. La încheierea lucrărilor sale, comitetul întocmește, pentru fiecare grad, lista funcționarilor propuși pentru promovare, indicând o ordine de prioritate. Această listă se transmite autorității împuternicite să facă numiri (denumită în continuare „AIPN").

6 Ca regulă generală, în sistemul de promovare al Curții de Justiție a Uniunii Europene, examinarea numărului de puncte obținute se efectua pe baza situației persoanelor interesate la data de 1 ianuarie a anului respectiv. O măsură specială a fost totuși instituită în cadrul exercițiilor de promovare 2006, 2007 și 2008 în favoarea funcționarilor recrutați începând cu 1 mai 2004 pe anumite grade, în temeiul căreia cumulul de puncte era examinat nu numai la data de 1 ianuarie a anului respectiv, ci și în prima zi a fiecărei luni din cursul anului (denumită în continuare „măsura *prorata temporis*").

7 Domeniul de aplicare al măsurii *prorata temporis* a fost extins și la alte grade în anul 2009. Mai precis, conform punctului 6 din concluziile procedurii de consultare dintre administrația Curții de Justiție a Uniunii Europene și European Public Service Union (Sindicatul serviciului public european) cu privire la sistemul de promovare în vigoare la Curtea de Justiție a Uniunii Europene din 27 octombrie 2009, numărul de puncte care trebuie luat în considerare în vederea promovării în temeiul măsurii *prorata temporis* se obține „prin adăugarea [...] cumulului de puncte la 31 decembrie din anul N-1 [și,] la data de 1 a fiecărei luni din anul N, o doisprezecime din două puncte sau, în cazul în care funcționarul a obținut mai puțin de două puncte pentru anul N-1, o doisprezecime din numărul de puncte efectiv acordate".

8 Începând cu exercițiul de promovare 2015, beneficiul măsurii *prorata temporis* a fost extins la toate promovările până la gradele AST 8 și AD 11 inclusiv, independent de data recrutării funcționarilor în cauză (punctul 1 din concluziile procedurii de consultare dintre administrația Curții de Justiție a Uniunii Europene și European Public Service Union – Curtea de Justiție, cu privire la funcționarea sistemului de promovare din 22 iulie 2015).

Istoricul cauzei

9 Reclamantul, RL, a intrat în serviciul Curții de Justiție a Uniunii Europene la 1 octombrie 2004 în calitate de agent temporar. El a fost numit funcționar la 1 martie 2006.

10 La 16 martie 2015, reclamantul a fost transferat la Parlamentul European. La momentul transferului, acesta era încadrat în gradul AD 9 treapta 2.

11 Prin decizia din 8 iulie 2015, AIPN a fixat la 8 puncte pragul de referință aplicabil funcționarilor cu gradul AD 9 pentru o promovare în gradul AD 10 pentru exercițiul de promovare 2015.

12 La cererea sa, reclamantul a fost informat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, la 7 decembrie 2015, că nu obținuse niciun punct de promovare pentru anul 2014.

13 Prin scrisoarea din 11 decembrie 2015, reclamantul a contestat decizia de a nu i se fi atribuit niciun punct de promovare pentru anul 2014 și a solicitat atribuirea a 2,5-3 puncte pentru același an. La 10 februarie 2016, acesta a introdus, pe de altă parte, o reclamație împotriva deciziei de a nu i se acorda puncte de promovare pentru anul 2014, precum și împotriva deciziei de a nu fi promovat în cadrul exercițiului 2015.

14 Prin decizia din 4 martie 2016, grefierul Curții de Justiție a Uniunii Europene, în calitate de AIPN, a atribuit reclamantului, în conformitate cu avizul comitetului de promovare, 2,5 puncte de promovare pentru anul 2014.

15 Prin e-mailul din 15 martie 2016, reclamantul a solicitat reexaminarea deciziei prin care se refuză promovarea lui în lumina atribuirii acestor puncte de promovare.

16 Prin avizul din 7 aprilie 2016, comitetul de promovare a recomandat AIPN să confirme decizia sa de a nu îl promova pe reclamant, pentru motivul că persoana în cauză, ținând seama de aceste puncte noi de promovare și de cele rezultate din măsura *prorata temporis*, atingea pragul de referință pentru a figura pe lista funcționarilor promovabili, prag stabilit la 8 puncte, abia la 1 iulie 2015, la o dată ulterioară datei transferului său la Parlament, la 16 martie 2015.

17 Prin decizia din 11 mai 2016, comunicată reclamantului la 20 mai 2016, AIPN a decis să nu îl promoveze în cadrul exercițiului 2015 pentru motivele exprimate în avizul comitetului de promovare anexat la decizie (denumită în continuare „decizia atacată").

18 La 13 iulie 2016, comitetul însărcinat cu soluționarea reclamațiilor din cadrul Curții de Justiție a Uniunii Europene a decis, pe de altă parte, că nu mai era necesar să se pronunțe asupra reclamației reclamantului din 10 februarie 2016, pentru motivul că aceasta rămăsese fără obiect în urma atribuirii de puncte de promovare reclamantului pentru anul 2014 și a deciziei atacate, prin care s-a respins încă o dată promovarea acestuia, în pofida atribuirii punctelor respective.

19 La 22 iulie 2016, reclamantul a introdus o reclamație împotriva deciziei atacate, care a fost respinsă la 6 octombrie 2016 (denumită în continuare, „decizia de respingere a reclamației"). Decizia de respingere a reclamației a fost notificată la aceeași dată persoanei interesate.

20 Prin decizia Parlamentului din 25 octombrie 2016, reclamantul a fost promovat retroactiv la gradul AD 10 treapta 1, de la 1 ianuarie 2016.

Procedura și concluziile părților

21 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 13 ianuarie 2017, reclamantul a introdus prezenta acțiune.

22 Sesizat cu o cerere formulată de reclamant în temeiul articolului 66 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, acesta din urmă a omis numele părții respective, precum și alte date care o privesc în versiunea publică a prezentei hotărâri.

23 Întrucât părțile nu au solicitat organizarea unei ședințe de audiere a pledoariilor în temeiul articolului 106 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, Tribunalul (Camera a noua), apreciind că este suficient de lămurit de înscrisurile de la dosarul cauzei, a decis, în temeiul articolului 106 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, să se pronunțe fără parcurgerea fazei orale a procedurii.

24 Reclamantul solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate și, dacă este necesar, a deciziei de respingere a reclamației sale;

– obligarea Curții de Justiție a Uniunii Europene la repararea prejudiciului material suferit;

– obligarea Curții de Justiție a Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

25 Curtea de Justiție a Uniunii Europene solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la concluziile în anulare

26 Trebuie amintit, cu titlu introductiv, că, potrivit unei jurisprudențe constante, concluziile în anulare îndreptate formal împotriva deciziei de respingere a unei reclamații au, în cazul în care această decizie este lipsită de conținut autonom, efectul de a sesiza Tribunalul cu privire la actul împotriva căruia a fost formulată reclamația (Hotărârea din 17 ianuarie 1989, Vainker/Parlamentul, 293/87, EU:C:1989:8, punctul 8, și Hotărârea din 6 aprilie 2006, Camós Grau/Comisia, T-309/03, EU:T:2006:110,

punctul 43). Întrucât decizia de respingere a reclamației este în speță lipsită de conținut autonom, din moment ce aceasta nu face decât să confirme în esență decizia atacată, trebuie să se considere că acțiunea este îndreptată împotriva deciziei atacate.

27 Reclamantul invocă două motive în susținerea cererii sale în anulare. Primul motiv se întemeiază pe încălcarea articolului 45 din statut, iar cel de al doilea motiv, pe încălcarea principiului egalității de tratament, precum și a principiului unicității funcției publice europene.

Cu privire la motivul întemeiat pe încălcarea articolului 45 din statut

28 Reclamantul susține că decizia atacată a fost adoptată cu încălcarea articolului 45 din statut, astfel cum a fost interpretat de jurisprudență și pus în aplicare prin normele interne de promovare ale Curții de Justiție a Uniunii Europene.

29 Reclamantul arată că din această jurisprudență și din aceste norme interne reiese că, atunci când un funcționar poate fi promovat în anul în care este transferat de la o instituție la alta, AIPN competentă este cea a instituției de origine, iar sistemul de promovare care trebuie aplicat este cel stabilit de această instituție, chiar dacă funcționarul respectiv a fost transferat la o altă instituție anterior datei la care eventuala sa promovare produce efecte. Ar decurge de aici în speță că reclamantul ar fi atins pragul de promovare la 1 iulie 2015 și că ar fi trebuit să fie promovat de la această dată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în pofida transferului său la Parlament la 16 martie 2015.

30 Reclamantul adaugă că luarea în considerare a punctelor de promovare acumulate fictiv după 16 martie 2015 nu implică compararea meritelor sale cu cele ale noilor săi colegi de la Parlament, motiv pentru care Curtea de Justiție a Uniunii Europene ar fi necompetentă. Astfel, sistemul de promovare instituit în cadrul Curții de Justiție a Uniunii Europene, întemeiat pe măsura *prorata temporis*, ar permite luarea în considerare a punctelor de promovare acumulate în anul de promovare, care ar fi acordate pe baza exclusivă a punctelor de promovare acordate deja în anul anterior anului de promovare, în care reclamantul era funcționar al Curții de Justiție a Uniunii Europene, astfel încât meritele sale ar fi fost comparate cu cele ale altor funcționari din cadrul aceleiași instituții.

31 Curtea de Justiție a Uniunii Europene subliniază, cu titlu introductiv, că reclamantul nu contestă legalitatea sistemului de promovare aplicat în speță în raport cu articolul 45 din statut. Aceasta amintește de asemenea că statutul nu conferă dreptul la promovare, nici chiar funcționarilor care îndeplinesc toate condițiile pentru a putea fi promovați. Curtea de Justiție a Uniunii Europene adaugă că a se impune AIPN să acorde puncte de promovare funcționarului transferat după data transferului său echivalează cu a se impune acestei AIPN să continue să efectueze o analiză comparativă a meritelor după data transferului, ceea ce nu ar fi conform nici cu normele sale interne de promovare, nici cu jurisprudența. În duplică, aceasta precizează că măsura *prorata temporis* constituie o ficțiune juridică prin care meritele acumulate numai în cadrul exercițiului de promovare se reflectă în puncte de promovare de care se ține seama în cadrul analizei comparative efectuate în timpul aceluiași exercițiu. În sfârșit, Curtea de Justiție a Uniunii Europene consideră că argumentul, invocat pentru prima dată în replică, potrivit căruia niciun punct de merit nu ar fi fost atribuit reclamantului pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie și 16 martie 2015 este inadmisibil.

32 Este necesar să se arate, cu titlu introductiv, că părțile sunt de acord cu privire la instituția competentă să decidă promovarea reclamantului în cadrul exercițiului de promovare 2015, și anume în speță Curtea de Justiție a Uniunii Europene, instituția de origine a reclamantului.

33 Astfel, dintr-o jurisprudență constantă reiese că, potrivit cerințelor prevăzute la articolul 45 din statut, atunci când un funcționar poate fi promovat în anul în care este transferat de la o instituție la alta, AIPN competentă să decidă cu privire la promovarea sa este cea a instituției de origine (Hotărârea din

28 iunie 2011, Mora Carrasco și alții/Parlamentul, F-128/10, EU:F:2011:96, punctul 39, Ordonanța din 5 iulie 2011, Alari/Parlamentul, F-38/11, EU:F:2011:103, punctul 31, și Ordonanța din 12 decembrie 2013, Debaty/Consiliul, F-47/13, EU:F:2013:215, punctul 22).

34 Părțile sunt de asemenea de acord cu privire la faptul că sistemul de promovare care trebuie să fie aplicat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene este propriul său sistem de promovare, astfel cum este stabilit prin mai multe dispoziții interne amintite la punctele 2-8 de mai sus și a cărui legalitate nu este de altfel contestată de reclamant.

35 Astfel, trebuie să se considere că decurge în mod necesar din competența AIPN a instituției de origine de a decide promovarea unui funcționar în anul în care este transferat, iar din temeiul acestei competențe pe care o constituie compararea necesară a meritelor între funcționarii colegi din cadrul aceleiași instituții în momentul acestei comparații (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 iunie 2011, Mora Carrasco și alții/Parlamentul, F-128/10, EU:F:2011:96, punctul 35, și Ordonanța din 5 iulie 2011, Alari/Parlamentul, F-38/11, EU:F:2011:103, punctul 27), că instituția de origine în cauză aplică propriul sistem de promovare. Pe de altă parte, se poate arăta că aplicarea sistemului de promovare al instituției de origine a fost de asemenea convenită de colegiul șefilor de administrație în concluziile acestuia din 30 noiembrie 2011. Reiese, astfel, din concluziile menționate, fără să fie necesară pronunțarea în speță cu privire la forța lor obligatorie, care este discutată între părți, că „data la care promovarea produce efecte este cea care decurge din sistemul de promovare al instituției de origine”, ceea ce presupune că această dată trebuie determinată în aplicarea sistemului respectiv.

36 În schimb, părțile nu sunt de acord cu privire la aplicarea în speță a sistemului de promovare al Curții de Justiție a Uniunii Europene și în special cu privire la aplicarea măsurii *prorata temporis*.

37 Trebuie să se arate în această privință, în primul rând, că din jurisprudența referitoare la promovarea în cazul transferului interinstituțional reiese că este necesară compararea meritelor funcționarilor transferați cu cele ale funcționarilor care încă erau colegii lor în anul care precedă transferul lor. Astfel, pentru a decide dacă un funcționar trebuie promovat cu titlu retroactiv de la 1 ianuarie din anul N, AIPN poate efectua în practică doar o analiză comparativă a meritelor trecute ale funcționarilor, în special în anul N-1, având în vedere rapoartele de evaluare a performanțelor acestor funcționari în anii N-1 și anteriori (Hotărârea din 28 iunie 2011, Mora Carrasco și alții/Parlamentul, F-128/10, EU:F:2011:96, punctul 35, Ordonanța din 5 iulie 2011, Alari/Parlamentul, F-38/11, EU:F:2011:103, punctul 27, și Ordonanța din 12 decembrie 2013, Debaty/Consiliul, F-47/13, EU:F:2013:215, punctul 23).

38 Decurge de asemenea din această jurisprudență că promovarea este hotărâtă cu titlu retroactiv, în sensul că produce efecte la o dată la care funcționarul în cauză făcea parte din instituția competentă să decidă promovarea sa. Astfel, întrucât acordarea unei promovări presupune disponibilitatea unui post bugetar vacant corespunzător gradului în discuție și fiecare instituție stabilește în mod autonom numărul de posturi din cadrul său, în temeiul articolului 6 din statut, și, în mod corelativ, lista posturilor vacante (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 iunie 2011, Mora Carrasco și alții/Parlamentul, F-128/10, EU:F:2011:96, punctul 37), instituția competentă să decidă promovarea nu poate promova funcționarul în cauză decât la o dată la care este în măsură să îl repartizeze pe un post vacant în cadrul său, cu alte cuvinte, în perioada în care acest funcționar face parte din instituția respectivă.

39 Trebuie să se sublinieze, în al doilea rând, că, contrar sistemelor de promovare în discuție în cauzele care au determinat această jurisprudență, sistemul de promovare al Curții de Justiție a Uniunii Europene prevede, în temeiul măsurii *prorata temporis*, că o promovare este posibilă nu numai la 1 ianuarie, ci și în prima zi a fiecărei luni dintre următoarele luni ale anului N și că, în vederea promovării în anul N, se iau în considerare punctele atribuite pentru anul N-1, ca și cele obținute pentru anul N.

40 Cu toate acestea, trebuie să se considere că punctele acordate în anul N, fie că țin de o analiză comparativă a meritelor pentru anul N, astfel cum susține Curtea de Justiție a Uniunii Europene, fie că rezultă dintr-o simplă extrapolare fictivă a comparării meritelor efectuate pentru anul N-1, astfel cum susține reclamantul, pot fi acordate numai atât timp cât funcționarul în cauză face parte din instituția competentă să aprecieze comparativ meritele și, așadar, să decidă cu privire la promovare. Astfel, întrucât atribuirea acestor puncte se înscrie, asemenea intervențiilor ulterioare ale comitetului paritar de promovare și ale AIPN, în procedura de promovare aferentă anului N (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 iunie 2016, Kotula/Comisia, F-118/15, EU:F:2016:138, punctul 55 și jurisprudența citată), pentru a se determina data de promovare a funcționarului în cauză, aceste puncte pot fi acordate numai până la data la care instituția este competentă să compare meritele reclamantului cu cele ale colegilor săi din cadrul instituției respective și poate să îl promoveze, cu alte cuvinte, în speță, data transferului reclamantului la Parlament.

41 În prezentul litigiu, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a refuzat, prin urmare, în mod întemeiat să atribuie puncte reclamantului pentru exercițiul de promovare 2015 după data transferului său la Parlament la 16 martie 2015.

42 În aceste condiții, Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu a încălcat unul dintre obiectivele urmărite de măsura *prorata temporis*, subliniat de reclamant, care constă în asigurarea unei mai bune egalități de tratament între funcționari prin reducerea efectului aleatoriu al datei de atingere a nivelului de promovare. Astfel, tratamentul egalitar în discuție privește funcționarii care ating pragul de promovare la 1 ianuarie din anul de promovare și pe cei din cadrul aceleiași instituții care îl ating ulterior, iar nu funcționarii care rămân în instituția lor și pe cei transferați.

43 Pe de altă parte, aplicarea în speță a măsurii *prorata temporis* de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene este confirmată prin Ordonanța din 12 decembrie 2013, Debaty/Consiliul (F-47/13, EU:F:2013:215). Desigur, astfel cum subliniază în mod pertinent reclamantul, intervenirea transferului său în cursul exercițiului de promovare deosebește situația sa de cea a reclamantului din cauza în care s-a pronunțat Ordonanța din 12 decembrie 2013, Debaty/Consiliul (F-47/13, EU:F:2013:215). Astfel, în acea cauză, reclamantul a fost transferat la o altă instituție în anul 2011, înainte de începutul anului 2012, pentru care ar fi putut pretinde o promovare. Cu toate acestea, contrar susținerilor reclamantului, considerațiile care figurează în acea ordonanță nu sunt lipsite de pertinență în speță, din moment ce Tribunalul Funcției Publice a Uniunii Europene a considerat în ordonanța respectivă, în esență, asemenea Curții de Justiție a Uniunii Europene în decizia atacată, că data transferului determină instituția competentă să decidă promovarea, dar și, în mod corelativ, funcționarii în raport cu care funcționarul vizat de o promovare trebuie comparat, precum și data la care poate interveni o promovare, cu alte cuvinte, o dată la care funcționarul făcea parte din instituția competentă (Ordonanța din 12 decembrie 2013, Debaty/Consiliul, F-47/13, EU:F:2013:215, punctele 23 și 24).

44 Din considerațiile de mai sus rezultă că primul motiv trebuie respins, fără să fie necesară pronunțarea cu privire la critica Curții de Justiție a Uniunii Europene referitoare la admisibilitatea argumentului, invocat pentru prima dată în replică, potrivit căruia niciun punct nu ar fi fost atribuit reclamantului pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie și 16 martie 2015. Astfel, întrucât reiese din examinarea primului motiv că Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu era obligată să acorde puncte reclamantului după 16 martie 2015, punctele acordate pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie și 16 martie 2015 nu i-ar fi permis să atingă pragul de promovare, astfel încât acest argument trebuie să fie, în orice caz, respins ca inoperant.

Cu privire la motivul întemeiat pe încălcarea principiilor egalității de tratament și unicității funcției publice europene

45 Reclamantul arată, în primul rând, că, prin refuzul de a-l promova, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a suspendat, în realitate, participarea sa la exercițiul de promovare 2015 ca urmare a transferului său la Parlament, aducând astfel atingere principiului unicității funcției publice europene și vocației sale la carieră. În al doilea rând, acesta susține că refuzul de promovare încalcă și principiul egalității de tratament, din moment ce el ar fi fost tratat, doar ca urmare a acestui transfer, diferit de colegii săi, aflați totuși într-o situație identică cu a sa în anul anterior transferului său.

46 Curtea de Justiție a Uniunii Europene răspunde, în primul rând, că principiul unicității funcției publice europene nu presupune că instituțiile trebuie să utilizeze în mod identic puterea lor de apreciere și că nu ar putea avea drept consecință obligarea unei instituții să ia decizii în materie de promovare care încalcă articolul 45 din statut. În al doilea rând, aceasta subliniază că, întrucât obligația de a efectua o analiză comparativă a meritelor, prevăzută la articolul 45 din statut, este o expresie a principiului egalității de tratament, respingerea motivului întemeiat pe încălcarea articolului 45 din statut ar trebui să conducă la respingerea criticii cu privire la nerespectarea principiului egalității de tratament. Aceasta adaugă că, chiar dacă situația reclamantului în anul 2014 era aceeași cu cea a colegilor săi din cadrul instituției, ea ar prezenta o diferență esențială în anul 2015 ca urmare a transferului său la Parlament.

47 Trebuie amintit, în primul rând, că, potrivit unei jurisprudențe constante, principiul egalității de tratament impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (Hotărârea din 9 octombrie 2008, Chetcuti/Comisia, C-16/07 P, EU:C:2008:549, punctul 40, și Hotărârea din 9 februarie 1994, Lacruz Bassols/Curtea de Justiție, T-109/92, EU:T:1994:16, punctul 87).

48 Tot potrivit jurisprudenței constante, analiza comparativă a meritelor prevăzută la articolul 45 din statut este expresia principiului egalității de tratament (a se vedea Ordonanța din 8 octombrie 2015, Nieminen/Consiliul, T-464/14 P, EU:T:2015:787, punctul 38 și jurisprudența citată).

49 În speță, este necesar să se considere că acest principiu nu a fost încălcat, ținând seama de diferența, în anul 2015, dintre situația reclamantului și cea a altor funcționari ai Curții de Justiție a Uniunii Europene care fac obiectul analizei comparative prealabile promovării. Astfel, spre deosebire de acești alți funcționari, reclamantul a fost transferat la o altă instituție în cadrul exercițiului de promovare în cauză. Prin urmare, perioada luată în considerare de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în scopul analizei comparative a meritelor reclamantului și ale colegilor săi din cadrul aceleiași instituții și în vederea atribuirii unor puncte de promovare putea fi limitată, în anul 2015, doar de la perioada cuprinsă între 1 ianuarie și 15 martie 2015. Prin urmare, este irelevant dacă, astfel cum susține reclamantul, acesta din urmă s-a aflat într-o situație identică cu cea a colegilor săi, de asemenea funcționari ai Curții de Justiție a Uniunii Europene în anul 2014, cu atât mai mult cu cât reclamantul nu susține nicidecum că ar fi suferit o discriminare cu ocazia atribuirii punctelor de promovare pentru anul 2014. Se poate adăuga, ca răspuns la susținerea privind riscul de arbitrariu în determinarea datei de transfer de către instituții și abuzul de putere, că acest risc nu este nicidecum susținut și că, în orice caz, este în mare parte limitat atât prin măsura *prorata temporis*, cât și prin faptul că inițiativa transferului revine funcționarului și că un acord comun al celor două instituții vizate este necesar pentru a determina data transferului.

50 Nici din această diferență de tratament întemeiată pe transferul interinstituțional nu rezultă o atingere adusă principiului unicității funcției publice europene.

51 În acest sens, trebuie amintit, în al doilea rând, că reiese, desigur, din jurisprudența constantă că, potrivit principiului unicității funcției publice, care a fost consacrat de articolul 9 alineatul (3) din Tratatul de la Amsterdam, toți funcționarii din cadrul tuturor instituțiilor sunt supuși unui statut unic

și, astfel, acelorași dispoziții (a se vedea în acest sens Ordonanța din 11 octombrie 2012, Cervelli/Comisia, T-622/11 P, EU:T:2012:538, punctul 25 și jurisprudența citată). Cu toate acestea, susținând în speță că transferul său interinstituțional ar fi condus la suspendarea participării sale la exercițiul de promovare 2015, cu încălcarea acestui principiu al unicității, reclamantul nu reproșează Curții de Justiție a Uniunii Europene că aplică norme diferite de cele ale Parlamentului și nici, *a fortiori*, că cele două instituții au adoptat norme interne de promovare diferite. El îi reproșează, dimpotrivă, că nu a aplicat pe deplin propriile norme, în special măsura *prorata temporis*, ca și cum ar fi rămas funcționar al acestei instituții. Prin argumentele sale, reclamantul nu reproșează, prin urmare, Curții de Justiție a Uniunii Europene nerespectarea principiului unicității funcției publice europene, astfel încât critica întemeiată pe nerespectarea acestui principiu nu poate fi admisă.

52 Se poate adăuga că aceasta ar fi situația în cazul în care argumentele respective ar trebui interpretate în sensul că se reproșează Curții de Justiție a Uniunii Europene faptul că l-a penalizat ca urmare a transferului său la Parlament.

53 Astfel, reiese, desigur, din jurisprudență că revine instituțiilor sarcina de a se asigura, pe de o parte, că mobilitatea nu contravine desfășurării carierei funcționarilor care fac obiectul acesteia și, pe de altă parte, că funcționarii transferați nu au fost penalizați în cadrul exercițiului de promovare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 octombrie 2000, Cubero Vermurie/Comisia, T-187/98, EU:T:2000:225, punctele 68 și 69, și Hotărârea din 18 septembrie 2013, Scheidemann/Comisia, F-76/12, EU:F:2013:132, punctul 29). De asemenea, se poate constata că reclamantul ar fi atins pragul de promovare la 1 iulie 2015, permițându-i să figureze pe lista funcționarilor promovabili, în cazul în care ar fi rămas funcționar al Curții de Justiție a Uniunii Europene și că a fost promovat de Parlament la gradul AD 10 abia de la 1 ianuarie 2016.

54 Pe de o parte însă, instanța Uniunii Europene a subliniat în mai multe hotărâri importanța autonomiei fiecărei instituții în calitate de angajator, înlăturând argumente întemeiate pe unicitatea funcției publice europene. Decurge de aici că un funcționar transferat la o instituție nu poate solicita aplicarea acelorași norme de promovare ca și cele, mai favorabile, aplicate de instituția sa de origine pentru a susține că a fost penalizat la promovare ca urmare a mobilității sale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 iulie 2011, V/Parlamentul, F-46/09, EU:F:2011:101, punctul 135 și jurisprudența citată).

55 Pe de altă parte, reiese, în orice caz, dintr-o jurisprudență de asemenea constantă că statutul nu conferă niciun drept la o promovare, nici chiar funcționarilor care îndeplinesc toate condițiile pentru a putea fi promovați, inclusiv condiția atingerii unui prag de promovare (a se vedea Hotărârea din 31 mai 2005, Dionyssopoulou/Consiliul, T-284/02, EU:T:2005:188, punctul 19 și jurisprudența citată; a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 iulie 2011, Praskevicius/Parlamentul, F-81/10, EU:F:2011:120, punctul 51). Astfel, atribuirea unor puncte de promovare nu stabilește definitiv poziția instituției la finalizarea unei proceduri de promovare, AIPN păstrându-și puterea de apreciere și nefiind legată de punctele de promovare atribuite de directori sau de șefii de serviciu, nici de pragul de referință și nici de comitetul paritar de promovare (a se vedea, în ceea ce privește sistemul de promovare al Curții de Justiție a Uniunii Europene, Hotărârea din 11 decembrie 2003, Breton/Curtea de Justiție, T-323/02, EU:T:2003:340, punctele 48 și 50). Prin urmare, nu se poate deduce din faptul că reclamantul ar fi atins pragul de promovare la 1 iulie 2015 rămânând funcționar al Curții de Justiție a Uniunii Europene că ar fi avut în mod necesar dreptul la o promovare la această dată. Astfel, nu se poate deduce de aici nici o întârziere în promovare și, în consecință, o penalizare a reclamantului ca urmare a mobilității sale. Al doilea motiv trebuie, așadar, să fie respins.

56 Reiese că este necesar să se respingă concluziile în anulare.

Cu privire la concluziile în despăgubire

57 Reclamantul solicită să fie despăgubit pentru prejudiciul material pe care l-ar fi suferit ca urmare a nelegalităților invocate pentru cele două motive invocate în susținerea concluziilor sale în anulare. El precizează că prejudiciul material suferit ar echivala în principal cu diferența dintre, pe de o parte, remunerația pe care ar fi primit-o între 1 iulie și 31 decembrie 2015 dacă ar fi fost numit în gradul AD 10 la 1 iulie 2015 și, pe de altă parte, cea pe care a primit-o efectiv între 1 iulie 2015 și 1 ianuarie 2016, data numirii sale efective în gradul AD 10. În plus, susține că nu ar exista nicio îndoială că comportamentul nelegal menționat mai sus al Curții de Justiție a Uniunii Europene i-a cauzat acest prejudiciu. În replică, reclamantul adaugă că retroactivitatea promovării sale la 1 iulie 2015 va trebui luată în considerare în vederea stabilirii datei trecerii sale la treapta 2 a gradului AD 10.

58 Curtea de Justiție a Uniunii Europene consideră că cererea de despăgubire a reclamantului trebuie respinsă. În primul rând, reclamantul nu ar preciza întinderea cererii sale, ci s-ar limita la o descriere a pretinselor consecințe care trebuie deduse dintr-o eventuală hotărâre de anulare. În al doilea rând, concluziile privind repararea unui prejudiciu ar trebui respinse în măsura în care prezintă, precum în speță, o legătură strânsă cu concluziile în anulare, care ar trebui, ele însele, respinse ca nefondate. În al treilea rând, prejudiciul invocat nu ar fi cert, din moment ce acordarea remunerațiilor avute în vedere în concluziile în despăgubire formulate de reclamant ar ține, în realitate, de consecințele care trebuie deduse de Curtea de Justiție a Uniunii Europene dintr-o eventuală hotărâre de anulare.

59 Trebuie amintit că, în cadrul unei cereri de despăgubire formulate de un funcționar sau de un agent, angajarea răspunderii extracontractuale pentru conduita ilicită a unei instituții este supusă întrunirii mai multor condiții, și anume nelegalitatea conduitei imputate instituției, caracterul real al prejudiciului și existența unei legături de cauzalitate între conduita pretinsă și prejudiciul invocat. În cazul în care una dintre aceste condiții nu este îndeplinită, acțiunea trebuie respinsă în ansamblu, fără să fie necesar să se examineze celelalte condiții ale răspunderii extracontractuale (Hotărârea din 1 iunie 1994, Comisia/Brazzelli Lualdi și alții, C-136/92 P, EU:C:1994:211, punctul 42, și Hotărârea din 17 mai 2017, PG/Frontex, T-583/16, nepublicată, EU:T:2017:344, punctul 97).

60 Or, este necesar să se arate că, așa cum a susținut Curtea de Justiție a Uniunii Europene, concluziile în despăgubire se întemeiază doar pe nelegalitățile care ar decurge din caracterul fondat al celor două motive care vin în susținerea concluziilor în anulare. Întrucât aceste motive au fost respinse, condiția cu privire la nelegalitatea conduitei reproșate nu este îndeplinită, astfel încât concluziile în despăgubire trebuie respinse. Acestea ar trebui să fie, în orice caz, respinse ca fiind premature, chiar dacă condiția cu privire la nelegalitate ar fi îndeplinită în speță, din moment ce o anulare a deciziei atacate ca urmare a acestei nelegalități nu ar presupune că reclamantul a avut dreptul să fie promovat (a se vedea în acest sens Ordonanța din 3 mai 2017, De Nicola/BEI, T-71/16 P, nepublicată, EU:T:2017:307, punctul 24 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea punctul 55 de mai sus).

61 Rezultă că prezenta acțiune trebuie respinsă în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

62 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamantul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a noua)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Îl obligă pe RL la plata cheltuielilor de judecată.

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 14 decembrie 2017.

Semnături